

Sygn. akt IV U 158/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **D. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.** z dnia 30 kwietnia 2012r.

znak (...) -1

w przedmiocie **jednorazowego odszkodowania**

I. odwołanie oddala.

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30.04.2012 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 02.03.2011 r. W uzasadnieniu wskazał, że zdarzenie miało miejsce w chwili wykonywania obowiązków w pracy, tj. wizyty w Urzędzie Celnym w J., do którego dostał wezwanie. W tym czasie prowadził działalność gospodarczą i wykonywał pracę jako kierowca w transporcie międzynarodowym.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł. Podniosła, że zdarzenie, któremu uległ wnioskodawca w dniu 02.03.2011 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy w karcie wypadku przy pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania świadczenia z ustawy wypadkowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od sierpnia 2008 r. D. K. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów. Z tego tytułu w marcu 2011 r. podlegał ubezpieczeniu wypadkowemu.

Dowód: kopie zaświadczeń k. 12-14 akt ZUS;

W dniu 02.03.2011 r. D. K. przebywał w domu i od rana źle się czuł, bolało go w piersiach.

Dowód: zeznania świadka E. K. k. 58v,

zeznania wnioskodawcy D. K. k. 58v-59;

W dniu 02.03.2011 r. D. K. spotkał się ze swoim kuzynem E. K., który miał go odwiedzić samochodem na dworzec (...) w J.. Stamtąd D. K. miał się udać autobusem do O., gdzie znajdowała się baza transportowa. Po drodze na dworzec autobusowy D. K. i E. K. chcieli się udać do Urzędu Celnego w J., gdzie mieli złożyć zeznania w charakterze świadków.

Dowód: zeznania świadka E. K. k. 58v,

zeznania wnioskodawcy D. K. k. 58v-59;

Podczas jazdy samochodem do Urzędu Celnego w J., z uwagi na złe samopoczucie D. K., E. K. zadzwonił do lekarza w S., gdzie uzyskał informację, aby udali się do najbliższej przychodni. Pomimo tego D. K. i E. K. udali się do Urzędu Celnego w J., gdzie obaj złożyli zeznania.

Dowód: zeznania świadka E. K. k. 58v,

zeznania wnioskodawcy D. K. k. 58v-59;

D. K. nie czuł się wyjątkowo zestresowany wizytą w Urzędzie Celnym. W związku z wizytą w tym urzędzie nie groziły mu żadne konsekwencje.

Dowód: zeznania świadka E. K. k. 58v,

zeznania wnioskodawcy D. K. k. 58v-59;

Po przesłuchaniu w Urzędzie Celnym D. K. i E. K. pojechali do przychodni w C..

Dowód: zeznania świadka E. K. k. 58v,

zeznania wnioskodawcy D. K. k. 58v-59;

W dniu 02.03.2011 r. D. K. doznał zawału mięśnia sercowego.

Dowód: opinia biegłego kardiologa k. 13-16, 25 i 44.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Przy czym na mocy ust. 2 w/w artykułu za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W myśl ust. 3 tego artykułu za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Definicja wypadku przy pracy została zawarta w przepisach art. 3 powołanej powyżej ustawy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 3 pkt. 8 tej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się również nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie bezspornym jest fakt, iż D. K. od sierpnia 2008 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów i z tego tytułu w marcu 2011 r. podlegał ubezpieczeniu wypadkowemu.

Natomiast kwestią sporną było ustalenie, czy zdarzenie, do jakiego doszło w dniu 02.03.2011 r. z udziałem wnioskodawcy, mogło zostać zakwalifikowane jako wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej w rozumieniu wskazanego przepisu.

Sąd podzielił stanowisko strony pozwanej, iż zdarzenia z dnia 02.03.2011 r. nie można uznać za wypadek przy pracy. Bezsporną w niniejszej sprawie była okoliczność, że w tym dniu wnioskodawca doznał zawału mięśnia sercowego. Z opinii biegłego kardiologa, niekwestionowanej przez żadną ze stron postępowania, wynika natomiast, że do powyższego zdarzenia doprowadziło współistnienie dwóch przyczyn: zewnętrznej (wzrost ciśnienia tętniczego spowodowany stresem związanym z wizytą w Urzędzie Celnym) i wewnętrznej (miażdżyca tętnicy wieńcowej). Biegły stwierdził przy tym, że nie można z całą pewnością ustalić, jaki był udział przyczyny zewnętrznej, a jaki wewnętrznej, wobec czego przyjął, że doznany przez wnioskodawcę uszczerbek na zdrowiu jest skutkiem w połowie (15%) przyczyny wewnętrznej, a w połowie (15%) następstwem przyczyny zewnętrznej.

W tym miejscu należy stwierdzić, że „w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uszczerbek na zdrowiu pracownika (jego śmierć) spowodowany czynnikiem samoistnym może stanowić wypadek przy pracy, jeżeli został wywołany nadmiernym w okolicznościach danego wypadku wysiłkiem lub stresem. Nadmierny wysiłek (stres) powinien być przy tym oceniany przy uwzględnieniu indywidualnych właściwości pracownika (stanu jego zdrowia, sprawności ustroju) i okoliczności, w jakich wykonywana jest praca. Dopuszcza się wyjątkowo, że nawet codzienne czynności wykonywane w normalnych warunkach przez pracownika o zmniejszonej sprawności, czy to na skutek choroby, czy też w wyniku postępujących zmian w organizmie, mogą być - w zależności od całokształtu okoliczności - uznane za podjęte przy użyciu nadmiernego dla tego pracownika wysiłku. Generalnie jednak przyjmuje się, że wykonywanie zwykłych czynności (normalny wysiłek, normalne przeżycia psychiczne) przez pracownika nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy. Musi zatem nastąpić szczególna (nadmierzająca) okoliczność w przebiegu pracy, aby czynnik samoistny pochodzący z wnętrza organizmu pracownika mógł być uznany za skutek przyczyny zewnętrznej. Może to być szczególny (nadmierny, wyjątkowy) wysiłek fizyczny, wykonywanie pracy przez pracownika przemęczonego jej dotychczasową intensywnością i rozmiarem albo bez odpoczynku przez dłuższy czas, nakazanie przez pracodawcę pracy bez uwzględnienia treści zaświadczenia zawierającego przeciwwskazanie do jej wykonywania, szczególne (nadmierzające, nietypowe) przeżycie wewnętrzne (stres, uraz psychiczny) w postaci emocji o znacznym nasileniu powstałe wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych stosunków pracowniczych. Oznacza to, że co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, który zmarł w wyniku zasnienia w czasie i miejscu wykonywania zatrudnienia, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (por. np. wyrok z dnia 16 września 2009 r., I PK 79/09, LEX nr 553670 i szeroko przytoczone w nim orzecznictwo)” - (patrz uzasadnienie wyroku SN z dnia 04.04.2012 r., II UK 181/11, opublikowany w systemie Lex).

W niniejszej sprawie okolicznością, która przesądziła o nie uznaniu przez Sąd zdarzenia za wypadek przy pracy, była treść zeznań wnioskodawcy oraz świadka E. K., złożonych na ostatnim terminie rozprawy. Z zeznań tych wynika bowiem, że w dniu zdarzenia D. K. od rana źle się czuł, bolało go w piersiach. Z zeznań wnioskodawcy wynika przy tym, że wizyta w Urzędzie Celnym w J. nie stanowiła dla niego wyjątkowo stresującej sytuacji. Obaj zgodnie zeznali, że byli wezwani w charakterze świadków i nie groziły im negatywne konsekwencje w związku ze złożeniem zeznań w Urzędzie Celnym. Należy przy tym podkreślić, iż z zeznań świadka E. K. wynika, iż przed wizytą w Urzędzie Celnym powziął informację, aby udać się z wnioskodawcą do najbliższej przychodni. Zalecenie to zostało jednak zlekceważone przez świadka i wnioskodawcę, którzy pomimo tego udali się do Urzędu Celnego w celu złożenia zeznań.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego, należało uznać, iż w dniu zdarzenia nie zaistniała szczególna (nadmierzająca) okoliczność w przebiegu pracy wnioskodawcy, aby czynnik samoistny pochodzący z wnętrza organizmu wnioskodawcy (stan chorobowy, który objawił się już w godzinach rannych) mógł być uznany za skutek przyczyny zewnętrznej.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem odwołania i orzeczeniem jak w pkt. I wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 1 kpc).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz na podstawie przepisu § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i zasądził na rzecz strony pozwanej od wnioskodawcy kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.